

HOŘIČSKÝ ZPRAVODAJ

OBECNÍ ÚŘAD HOŘIČKY

ROČNÍK : XVI

příloha

duben 2015

KŘÍŽOVKA (minulé řešení: Martínek, Vlček, Čapek, Pála)

autor: Luděk Rudiš

Tajenka – přání redakce

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
A													
B													
C													
D													
E													
F													
G													

Vodorovně:

A – druh hlučné hry, kov

B – AZL, osobní zájmeno, román VI. Nabokova, chem.zn. kyslíku

C – předložka, **1.díl** tajenky, zn.přetlaku, předložka

D – bas (opačně), zkratka lidového družstva, úmluva, tep

E – daruje (obráceně), **2.díl** tajenky, MPZ Rakouska

F – řasa (množné číslo), SPZ Karviné, zastavovat auta

G – kolektivy, výtažek z léčivých bylin, snad

Svisle:

1 – kapesní zloděj, MPZ Švédska

2 – římsky 50, vyzrazení, chemická značka fosforu

3 – označení letadel konstruktéra Iľjušina, ruská řeka, SPZ Vsetína, předložka 6.pádu

4 – vyřízen (v boxu), vláčel (za sebou)

5 – příloha k masu

6 – popěvek, sepsaná akta

7 – spojka, fotografie obnažených žen

8 – kolik (slovensky), zkratka okresní správy

9 – špatné, SPZ Trnavy, SPZ Pardubic

10 – římsky 2, nejvyšší hora Filipín, zkratka Oděvní tvorby

11 – zkratka jednotky jasu, zde, SPZ Chomutova

12 – zkratka evangelické akademie, značka českého pleteného prádla

13 – rozmělnovat (zuby)

Níže uvedený příspěvek byl na obecní úřad doručen rozladěným spoluobčanem, který marně doufal, že umírněné výzvy v našem zpravodaji k zamezení psího „obdělávání“ Hoříček padnou na úrodnou půdu. Bohužel na veřejná prostranství dopadá zjevně něco úplně jiného... Jméno autora článku má redakce samozřejmě k dispozici. (mn)

Patříme čistotou do Evropy či do černé Afriky?

Na konci února jsem vyrazil po ránu na nákup. Na křižovatce „Na Pořadové“ jsem potkal mladou paní M (říkejme jí třeba Matesová), která šla na procházku se svým psem. Jelikož vím, že celá ulice je každou chvíli znečištěna exkrementy psích miláčků, otočil jsem se a samozřejmě..... Krásný, milý pejsek vykonával svou potřebu 5 cm od asfaltu. Chvíli jsem čekal (ve své naivitě o slušnosti místních občanů), zda se „panička“ bude obtěžovat a hromádku po svém psu uklidí, ale to jsem se přepočítal.

Okamžitě jsem se otočil a majitelku, která o všem věděla (pes byl předpisově na vodítku), jsem upozornil, že by si po svém psovi měla uklidit. TO JSEM SI DAL! Klasickým arogantním způsobem ublíženého a při něčem špatném chyceného člověka reagovala, jako když zloděj volá: „Chyťte zloděje“, že celá ulice je znečištěná a že pejsek kakal na trávu a ne na chodník a že to tak dělá každý. Při zmínce, že by si měla nosit pytlík a vše po psovi uklidit, se ohradila, že ONA není povinná si nosit pytlíky, že by pytlíky měly být připevněné na stojanech, jako to je ve městech, aby je ONA mohla použít. Připadal jsem si jako v černé Africe, kde si pětileté děcko přidřeplo, vykonalo, co potřebovalo, a hromadu nechalo uprostřed ulice. Ale to bylo nerozumné děcko.

Nemohla pochopit, že i když výměšek nebyl uprostřed cesty, tak při sekání toto svinstvo létá okolo a obtěžuje každého, kdo seká trávu. Řekl jsem, že takovou čuňárnu může dělat jen ten, komu na čistotě Hoříček nezáleží a ten, kdo není místní, kterému je to jedno. Ohradila se, že místní je.

Sám mám psa již 13 let, který chodí na vlastní zahradě na konkrétní místo. Když s ním jdu do vesnice, pro jistotu si беру igelitový pytlík s sebou, abych případný nepořádek po něm mohl uklidit (což se za celou dobu ještě nestalo). Nikdo si nemůže být na 100% jistý, zda jeho pes něco neudělá (uteče, roztrhá sousedovi slepici), ale každý by se měl tomu snažit předejít. I když samozřejmě je lepší dělat nepořádek na cizím pozemku než na vlastním. Většina místních sice ví, kteří majitelé psů jsou za ona znečištění zodpovědní, ale aby si nerozházeli souseda či známého, tak o tom mluví pouze potají.

Rozladěný spoluobčan (viz úvod stránky)

Pozn. redakce. Když už se opět musíme věnovat tomuto fekálnímu tématu, je třeba poznamenat, že jsou mezi námi tací, kteří si z velkého města přivezli velmi dobré návyky. Na procházky si vzorně berou papírové sáčky na psí hovínka a pečlivě je sbírají. Až potud je vše v naprostém pořádku. Bohužel cestou zpět ke své chalupě (zřejmě když je obsah pytlíku přestane hřát do rukou) toto nadělení sobecky hází sousedům za plot! Říkejme jim třeba Ale ne, to až příště. (mn)

Proč už na Hoříčkách nejsou strašidla, aneb máte rádi pohádky?

(převzato bez redakčních úprav)

Máme za sebou březen, první jarní měsíc, ale také měsíc knihy. S tím souvisí i moje další otázka - chodíte rádi do knihovny? Nemyslím ty obrovské třeba v Praze nebo v Hradci Králové. Ne, to správné kouzlo má podle mého názoru třeba právě ta naše – malá, vesnická, ale útulná. Spolehlivě tu najdete nějakou zajímavou knížku, kterou jste ještě nečetli. A právě v té knihovničce se to kdysi hemžilo strašidly, která vám dnes představím.

Díl sedmý: Knihomolové

Kde se asi tato strašidylka skrývají? V polici? Za knížkou? Nebo dokonce pod pultem? Zatím vám prozradím, že ani jedna z těchto možností není správná. Myslíte si, že žádný knihomol není? A

stalo se Vám někdy, že jste se úplně ztotožnili s dějem knihy, po případě s jejím hlavním hrdinou? Jestliže ano, tak jste se s ním již setkali.

Ve chvíli, kdy si tohle strašidlo najde knihu, která se mu líbí, zaleze si do ní. Opustí ji, jen když jeho knihu někdo začne číst. V tomto okamžiku na sebe knihomol vezme podobu hlavního hrdiny a mistrně ho čtenáři představí. Já mám kupříkladu knihomola schovaného ve své oblíbené knížce od Karla Čapka.

Knihomolové kdysi přebývali v kláštorech a ve starých školách. Tedy na místech kde bylo mnoho knížek. Jednou se knihomol Jakub rozhodl, že si sežene stálejší bydlení. Místo, kde bude teplo, spousta knih, času a klidu. Putoval od města k městu a hledal své vysněné místo. Nenašel jej ani poté, co prošel několik velkých knihoven. Nepoznal místo, kde by chtěl zůstat natrvalo. Jeho bludná pouť ho jednou zavedla až do naší vesničky. Tady se mu zalíbilo. Tak získala naše vesnička prvního knihomola a v roce 1846 také svoji první knihovnu. Bylo to v domě s číslem popisným 13 „ U Pichů“, kde v té době byla také hospoda. Poté se naše knihovnička přestěhovala do domu s číslem popisným 3 (tam je hospoda nyní). Musela projít ještě dlouhou cestou a mnoha změnami sídel. Knížky se půjčovaly například i v budově dnešní pošty. Naposledy se přestěhovala v roce 1994 do roubené části budovy obecního úřadu. Tam je dodnes a je tu téměř 8 000 knih.

K našemu prvnímu příteli se začali přidávat další a další. Byli dokonale spokojeni a díky stálejšímu ubytování a široké čtenářské základně se začali rychle množit. Spokojeně žili až do začátku velké éry televize. Večerníčky, pohádky a seriály začaly pomalu ale jistě ničit naši obrazotvornost a fantazii. Knihomolové začali pomalu mizet. Dnes už se objevují jen velmi zřídka. Ale chcete-li a máte-li čas i chuť hledat, snad budete mít štěstí.

Po dnešním díle mi nezbyvá, než vám popřát mnoho krásných večerů strávených místo u televize třeba s vaší oblíbenou knihou. Doufám, že i v ní se nachází maličký strážce toho, co je na knížkách nejhezčí – světa fantazie. Nemáte-li svojí oblíbenou knížku doma, zkuste ji vyhledat v obecní knihovně. Hodná paní knihovnice ji určitě sežene, nebo vám doporučí nějakou jinou.

Krásně prožití svátků jara přeje Hana Smržová.

FEJETON POD ČAROU:

HODY, HODY DO PROVODY

Téma dubnového fejetonu je nabílední. Velikonoce, koleda, pomlázka... Hned u nadpisu jsem ale znejistěl, protože většina z nás má zafixovaný zápis Hody, hody doprovody. Pohroužil jsem se tedy do slovníků a odborné literatury, abych se nechal poučit, že první varianta je správně, poněvadž vychází ze spojení Provodní neděle, tj. první neděle po Velikonocích.

Každopádně Velikonoce jsou tu a všichni zúčastnění v plné zbroji. Příprava začala již před několika týdny ve všech obchodních řetězcích. Z regálů na nás vykukovaly čokoládové pochutiny různých tvarů, kvality i ceny. V duchu jsem ocenil, že se výrobci alespoň drželi tradičních zajíčků, kraslic nebo kuřátek a nepodlehli módním trendům v podobě dinosaura s pomlázkou či transformovaného robota s košíkem vajíček v hydraulické ruce. Další prodejci vystrčili před dveře svých obchodů umělé králíky z daleké Asie, kteří sice naštěstí neměli šikmé oči, zato tvář byla kočičí, růžová šála příšerná a tělo ve tvaru velikonočního vejce ještě bizarnější. Snad jen dlouhé uši vypovídaly o záměru východního designéra.

To všechny ostatní aktivity již měly nádech typicky českých Velikonoc. Košíkáři nařezali české proutky a počali umně klást jeden přes druhý, aby ženy a dívky mohly v pondělí ocenit pružnost materiálu i švih koledníkovy ruky. Rodiny, školky i školy pilně trénovaly paměť dětí, aby v ní uvízla nějaká sloka z našich krásných koled. Na své si přišly i výčepy hospod, kde chlapi spřádali

sadomasochistické plány na výprask svých manželek jako „odměnu“ za potupné vynášení košů do popelnic, luxování nebo utírání nádobí. Předsevzetí rostlo s každým vypitým pivem, ovšem po návratu domů se vše rychle vrátilo do vyjetých kolejí..... A co teprve záruka těch pravých Velikonoc, naše hospodyňky? Drobná ručka odhrnujíc sníh z malých travních lístků, to je jen pomyslná špička ledovce. Je třeba přece dokázat, co je maminky a babičky naučily, a staročeské praktiky při zdobení vajíček k tomuto rituálu neodmyslitelně patří. Mazanec, cukroví, chlebíčky nebo jednohubky – to je zase ten pravý, pevný základ velikonoční pohody. A výzdoba oken, exteriéru nebo interiéru? Tak to už je jenom ta pomyslná třešnička na dortu. Mužská část lidstva zřejmě nikdy nepochopí (mohu to prohlásit alespoň sám za sebe), co vede ženy k pracnému vystřihování různých velikonočních motivů, vlepování do oken, zdobení květin doma, keřů venku atd. Naprosto souhlasím s tím, že je to krásné, dotváří to atmosféru, ale na tohle my chlapi prostě fakt nemáme (několikaprocentní výjimku snad tvoří někteří soutěžící z pořadu „Prostřeno“). V každém případě však patří všem ženám veliký dík za vytvoření tak krásného, a přitom tolik pomíjivého, velikonočního prostředí.

Vlastní průběh pondělního dopoledne je již po léta letoucí prakticky stejný. Hned po ránu přicházejí první nedočkavci z řad těch nejmenších. Slabými hlásky odříkávají pracně naučené rýmy, zmrzlé ručičky předpisově svírají pomlázku, rodiče zpozvdálí s úsměvem pozorují počínání svého rodu. Postupně přicházejí děti starší a ještě starší, které již vládnu pevnějším hlasem, rýmem i švihem paže. Postupně se mezi ně začínají míchat čerstvě plnoletí, více plnoletí a hodně plnoletí, kteří s blížící se dvanáctou hodinou naopak o pevný hlas, rým i švih přicházejí. Tak takové jsou soudobé Velikonoce.

Pokud se však vrátíme k úvodní koledě a jejímu významu, vězte, že Vám upřímně přeji, abyste hodovali nejen do Provodní neděle, ale aby Vám dobrá nálada i zásoby vajec a sladkostí vydržely ještě déle. Snad jen řidičům přeji, aby se zbytkového alkoholu, a všech doprovodných jevů, zbavili co nejdříve.

(mn)

**KLIDNÉ PROŽITÍ
VELIKONOČNÍCH SVÁTKŮ
A BOHATOU POMLÁZKU
VÁM PŘEJE**

Obecní úřad Hoříčky.

Redakční uzávěrka čísla je vždy k 25.kalendářnímu dni v měsíci. Připomínky, náměty nebo Vaše názory lze předat na OÚ, nebo je zasílejte e-mailem na adresu neumann@horicky.cz. Autorem příspěvků označených (mn) je M.Neumann. Počet výtisků - 226 ks. Výtisky jsou neprodejné a slouží k bezplatnému informování občanů.